

ЕВТИМ ЕВТИМОВ

Отец Наусий обикаля още...

(не)любовни стихотворения

ЕВТИМ ЕВТИМОВ

Отец Паисий обикаля още...

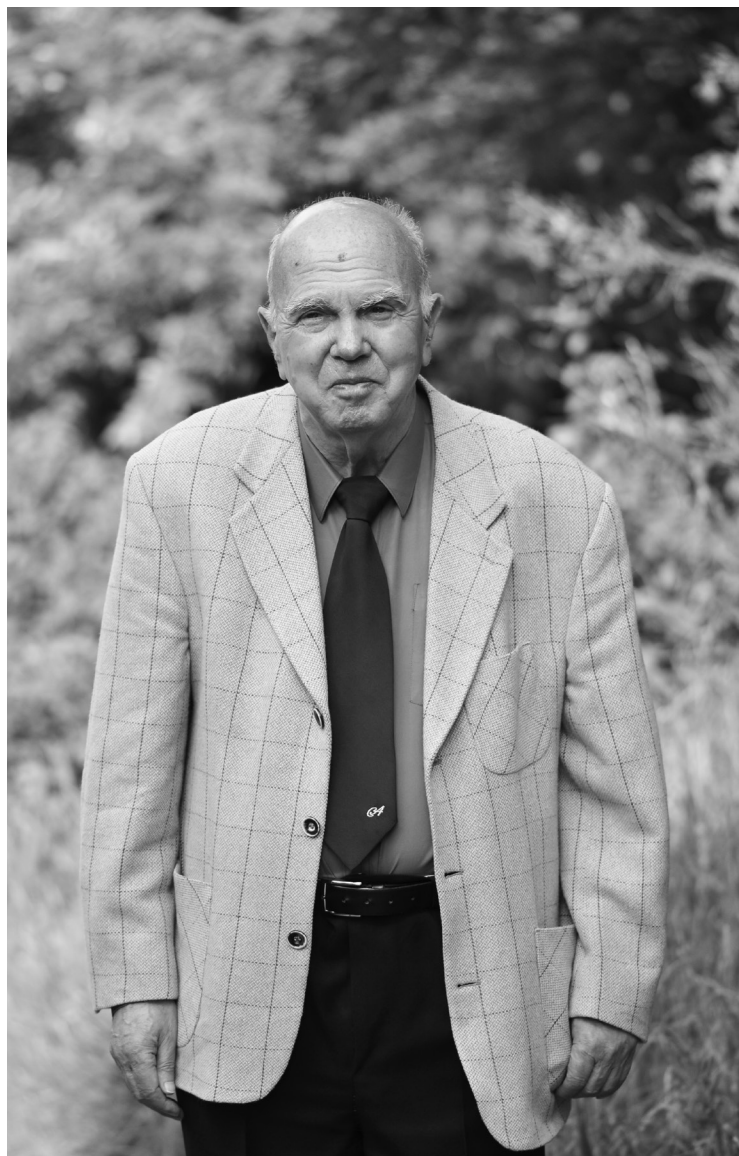
Да, това е новата книга на „поета на виното и любовта”, но в нея ще откриете не „любовни” стихотворения, а поетични творби, които ровят в раните на миналото и настоящето, за да ни изправят пречистени пред бъдещето.

Включени са безусловни „класики” като „Паисий обикаля още” и „Крепост”, както и други шедьоври на поета. Макар и „не-любовни”, те също са пропити от любов – към всичко онова, което ни прави българи и хора.

Вижте другото лице на големия български поет Евтим Евтимов.

От издателя

© Евтим Евтимов, автор, 2011

© Деница Дабижева, фотограф, 2011

© Всички права запазени за ИК „Персей“, 2011

ISBN 978-954-8308-77-9

Това е откъс от книгата.

**Цялата книга може да намерите в
Библио.бг**

www.biblio.bg

ЕВТИМ ЕВТИМОВ

Отец Наусий обикаля още...

69

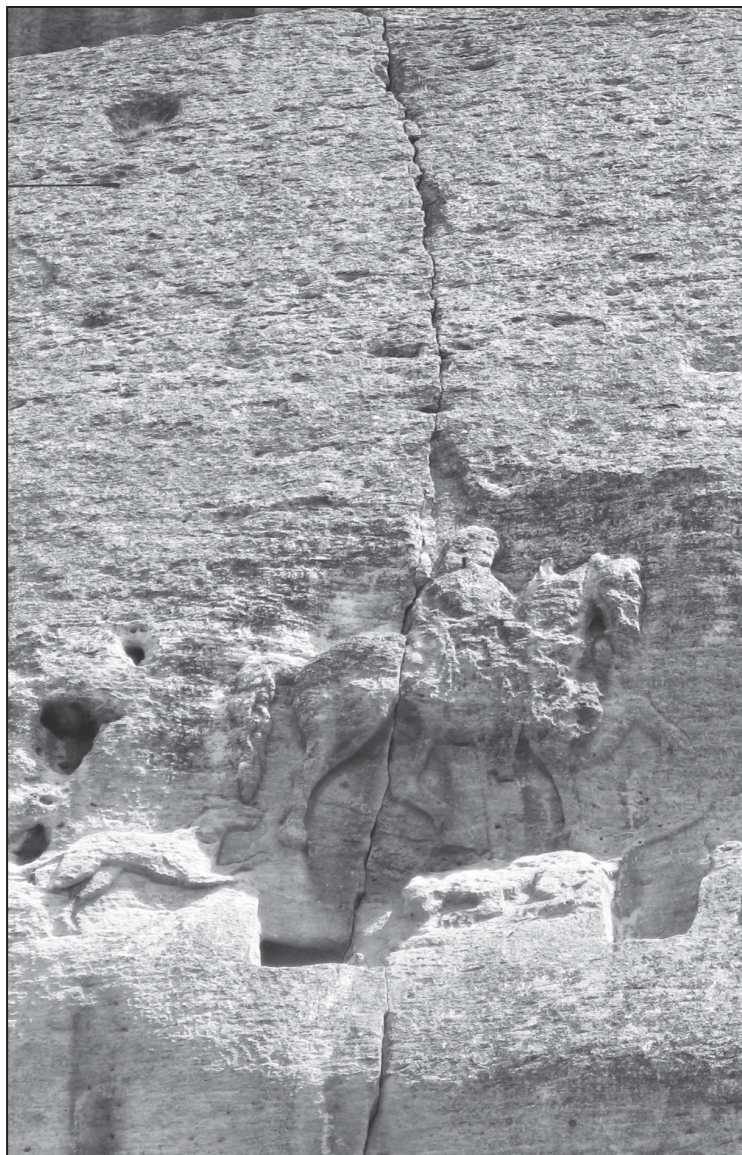
(не)любовни стихотворения

Издателска къща “ПЕРСЕЙ”

Вместо предисловие

*Дали съм българин
или не съм...*

Дори и нощем сенки непознати
дохождаха до лявата ми гръд,
в душата ми да вдигат атентати,
България и мен да разделят.
Едното ми око към тях да гледа,
едната ми ръка да слага хляб
на тяхната трапеза вяроеда,
а аз да ставам все по-слаб,
неверния им глас и аз да нося,
а моя да загубва своя гръм
и отговор да нямам на въпроса,
дали съм българин
или не съм.

Аз ослепих окото си, което
дори едничък лъч, изстинало, плах,
от нашите балкани и полета
открадна, без да иска, и за тях.
Аз сам пречупих своята длан до лакът,
когато в нейното гнездо видях
едно петно, останало да чака
пак някое ръкуване със тях,
аз сам отрязах своя крак, когато
под гънките на малкия си пръст
от угарите на пръстта ни свята
отнесох им прашинка наша пръст.

Българийо, те искаха да мразя
и твоите равнини, и твоя ден,
а в себе си аз цялата те пазех.
Дори с едно око, дори ранен,
аз виждах пак и Струма, и Балкана,
аз виждах свят, от кремък разгорян.
Дори с една ръка, дори със рана
аз имах вече тежка длан
и гонех сенките сред мрака сипкав,
и виждах сенките да се топят,
когато камъни събрах от Шипка
и Шипка се издигна в мойта гръд!

**Библио.бг - платформа за електронни
книги и списания**

Чети каквото обичаш!

www.biblio.bg

